

comisiei¹. Își îndeplinea cu atîta conștiinciozitate această obligație, încît, pe bună dreptate, era dat ca exemplu. Astfel, într-o scrisoare adresată de I. Bianu lui Xenopol, în ziua de 11 februarie 1913, prin care căuta să-l convingă că este necesar să-și dea concursul la lucrările Academiei, îi scrie: «Onciul și Bogdan, deși bolnavi — cel dintîi stă în casă dinainte de Crăciun, cel de-al doilea este într-un sanatoriu de lingă Viena — au primit să facă rapoarte. Onciul despre trei cărți, din care două foarte voluminoase; Bogdan despre două, iarăși voluminoase»².

Rapoartele alcătuite de I. Bogdan în vederea selecționării celor mai bune lucrări spre premiere sînt alcătuite meticulos, cu competență și mult simț de răspundere, constituind un adevărat exemplu de analiză obiectivă. În calitate de membru al secției istorice, a alcătuit numeroase rapoarte asupra unor lucrări prezentate spre a fi publicate în «Anale», rapoarte care de asemenea pot fi luate ca model prin modul documentat și detaliat în care sînt alcătuite³.

Critic imparțial, I. Bogdan se afirmă în același timp ca un sprijinitor al cercetărilor științifice. Astfel, în unele cazuri, I. Bogdan a recomandat Academiei spre publicare lucrări de literatură sau limbă, cum ar fi aceea a profesorului Iuliu Valaori, *Cîteva observațiuni referitoare la scriitorii clasici greci și latini*⁴, sau *Locuțiuni (graie) armânești* de P. Papahagi, pe care le socotea vrednice de a vedea cît mai repede lumina tiparului.

În acest sens, considerăm necesar să menționăm următorul exemplu, care ni se pare elocvent: însărcinat de Academie, în anul 1912, să refere asupra lucrării *Contribuții privitoare la relațiile bisericii românești cu rușii în secolul al XVII-lea*, lucrare prezentată în manuscris de S. Dragomir și însoțită de numeroase anexe, I. Bogdan scria în raportul său, cu referire la anexe: «O mare parte le-am copiat și le-am fotografiat acum un an. Astfel, aproape toate anexele d-lui Dragomir le posed și în copiile mele... Planul meu este de a aduna toate materialele privitoare la istoria noastră din acele arhive și a le edita apoi la un loc, într-o publicațiune mai mare.

Aceasta însă nu mă împiedică să recomand secțiunii istorice tipărirea studiului și a materialelor adunate de dl. Dragomir. Dimpotrivă: chiar dacă voi fi silit să retipăresc unele materiale cuprinse în manuscrisul d-lui Dragomir, acesta merită totuși să fie tipărit și el, deoarece lucrarea mea, dacă voi putea s-o termin, așa cum am plănuțit-o, va cere încă mulți ani de muncă...» și conchidea: «Așa fiind, recomand cu căldură secțiunii istorice să decidă a se tipări în «Analele Academiei Române» manuscrisul d-lui S. Dragomir, atît studiul introductiv care cuprinde 92 p., cît și anexele care cuprind 177 p. de texte rusești cu titluri românești»⁵.

În alte cazuri, I. Bogdan solicită sprijinul material al Academiei pentru continuarea cercetărilor Institutului de filologie și folclor condus de O. Densușianu, căruia ministerul i-a suprimat subvențiile⁶, sau ia cuvîntul în favoarea

¹ AAR, Seria II, t. XXV, Procesul verbal al ședinței din 1 aprilie 1903, p. 177; t. XXVIII, Procesul verbal al ședinței din 20 martie 1906, p. 166; t. XXIX, Procesul verbal al ședinței din 2 mai 1914, p. 111.

² Vezi copia scrisorii păstrată în Arhiva Academiei, 1913, A — 7, Dosarul nr. 19, Volumul 8 a, Secțiunea istorică, fila 120.

³ Vezi AAR, Seria II, t. XXIX, Procesul verbal al ședinței din 17 aprilie, 1907, p. 366; Comisia premiilor anuale, p. 380—382; t. XXXVI, Comisia premiilor anuale, p. 346—347 etc.

⁴ AAR, Seria II, t. XXVII, Procesul verbal al ședinței din 7 mai 1904, p. 15.

⁵ AAR, Seria II, t. XXXIV, Procesul verbal al ședinței din 19 mai 1912 al secției istorice, p. 232—233.

⁶ AAR, Seria II, t. XXXVIII, Procesul verbal al ședinței din 12 iunie 1915, p. 5.